

[Støtter.]

den arbejdsform, som udvalget fastlagde i beretningen fra marts 1973. Begge disse beretninger er enstemmige med en enkelt reservation vedrørende beslutningsproceduren, afgivet af Danmarks retsforbund.

Der er forslag i den sidste beretning, som endnu ikke er ført ud i livet. Jeg tænker f. eks. på ideen om et nærmere orienterende samarbejde i markedsudvalget med EF-parlamentarikerne om Kommissionens forslag på et tidligt stadi i proceduren. Denne idé satte vi jo netop ind i sin tid for at sikre, at markedsudvalgets medlemmer er forberedt, når sager kommer til behandling. Den idé er ikke ført ud i livet, og inden vi kaster os ud i nye eksperimenter, burde vi gennemføre dem, vi er enige om og allerede har udformet. I øvrigt har markedsudvalget enstemmigt tiltrådt, at reglerne tages op til fornyet overvejelse inden udgangen af kalenderåret 1975; det har det ærede medlem hr. Ivar Nørgaard og det ærede medlem hr. Hilmar Baunsgaard tiltrådt sammen med alle andre i markedsudvalget.

Jeg skal slutte med at sige, at befolkningens flertal ikke kan forstå og ikke vil acceptere, at folketinget koncentrerer sig om eventuelle, jeg understreger eventuelle bagatelagtige procedurekiks og fejl; det er der formentlig heller ingen andre der kan acceptere eller forstå. På et tidspunkt, hvor den vestlige verden står på tærsklen til en økonomisk krise, der i dimensioner kan risikere at overgå 1930ernes depression, ja, så diskuterer folketinget, om procedurereglerne i et spørgsmål om en EF-observatørpost og i spørgsmålet om stillingtagen til EF's budget er overholdt.

Opgaven i dagens debat må være at koncentrere sig om de store linjer i en konstruktiv dansk Europapolitik, således at vi sikrer os, at vor EF-indflydelse bliver udnyttet.

Den konservative gruppe udtrykker et stiltfærdigt håb om, at EF-tilhængerne atter vil samle sig om denne opgave.

Melchior (CD):

Det danske folk eller væsentlige dele af det — man skal jo være forsigtig med generaliseringer — har nogle underlige selvpine- riske træk ved sig. Ret ofte kaldes vi til valgurnerne, og når man så ved at sætte

sit kryds har vist tillid til et menneske eller en gruppe af mennesker, freder man dem i 14 dage, og så begynder nedragningsproce- duren, så ligesom fortryder man, at man slap det kryds, og ville egentlig gerne have gjort det om, og det gentager sig hvert andet, tredje, fjerde år, alt efter hvordan det går. Man giver ikke ret lang tids fair play til dem, man lige for nylig har vist tillid.

Noget lignende tør siges at gælde om den afstemning, der fandt sted den 2. oktober for 2 år siden. Da traf det danske folk en beslutning, og det virker også her, som om der ikke gik ret lang tid, før man sagde: sørens også! Man ligesom blev bange for sin egen courage, man ligesom ville overveje én gang til, skønt man altså havde haft årevis at overveje i og masser af materiale at øse af som grundlag for sine overvejelser. Vi har lidt svært ved at mande os op til at leve op til de beslutninger, vi én gang har truffet, og føle, at vi måske ikke er så skøre endda, og så drage det bedste ud af den situation, vi selv har frembragt. Det betyder selvfølgelig ikke, at der ikke skal være vågen kritik, herunder også selvkritik, over for det, man gjorde i går eller i forrige uge. Men vågen kritik er ikke ensbetydende med den nedrakning, som er blevet så almindelig over for de folk, som man altså har vist tillid, og dermed i virkeligheden over for sig selv og over for de beslutninger, man selv just har truffet.

Der har været ret megen tendens til ned- rakning i den sag, vi behandler her i dag. I går havde vi en lang debat; den handlede om noget virkelig væsentligt og afgørende. I dag tør man nok sige, at det er småtings- afdelingen, vi besøger. Sjældent har så mange sagt så meget om så lidt, som der er blevet sagt og fortsat skal siges om disse småting vedrørende dele af en stor, betyd- ningsfuld sag, som vi egentlig ikke ofrer lige så mange ord.

Hr. Ivar Nørgaard var lidt inde på dette; ikke at han sagde det samme, som jeg siger, men han var inde på tankegangen: lille sag, stor sag ved at sige, at nok var dette her jo ikke en stor sag, men man måtte passe på og slutte fra det mindre til det større, at hvis ikke det gik rigtigt til i det lille, hvor meget værre ville det så ikke blive, hvis det ikke gik rigtigt til i den store sammenhæng.

Det lyder vældig logisk, men som bekendt